

g l a s

slovenske kulturne akcije

Leto VI - 12 VOCERO DE LA CULTURA ESLOVENA 30. 6. 1959

POET MED NAMI

Poet je med nami. Z nami hodi, z nami misli, čustvuje z nami, z nami živi. Poet je med nami.

Spominjamo se Prešerna - človeka, ki je ugasnil pred stodesetimi leti. Med nami pa živi Prešeren - poet, ki ne ugasne. Ne v njegovo opombo, v njegovo vekotrajno živost, ki je živost in življenje slovenstva, je namenjen naš večer. Namenjen v neusahljivo živost Prešernove besede, v neugasljivost slovenskega duha, ki ga z njo oznanja, v pričevanje pesnikovega preroštva, da "...vremena Kranjcem bodo se zjasnile..." — vsemu temu ta skromni izraz slovenskega besednega hotenja v čaru Prešernove pesmi, ki kliče omahujočim in trudnim, njim, ki dvomijo, in njim, ki so morda že zdvomili, pa vsem, ki s pesnikom vred verujemo v nezagljivost slovenskega duha: "Poet med nami — slovenstvo živi!"

Poet med nami.

Med nami, ki smo zdoma. A med nami prav zato, ker dom še živi v nas. Poet med nami, kot bo zaživel z odra, v treh dejanjih, ki so jim podobe: JUTRO — POLDNE — VEČER.

Med nami, z nami in v nas, kot so tudi v nas samih podobe življenja: Jutro — Poldne — Večer.

Stvaritelj slovenske besede - naše besede! - gigant slovenskega umetniškega duha, genij in zastava slovenstva.

Ne človek, — človek ni važen v teh trenutkih, — marveč pesnik, umetnik, poduhovljeni tragični junak, ki se vzhpe visoko v nadsvet in stvarja lok med nebom in zemljo, med človeškim in božjim, med stvarnim in duhovnim: ta, ki živi in ne umrje.

Tak nam bo pel. Z besedo, ki je naša in slovenska. Pel nam bo z igrivimi, razpoloženskimi, šaljivimi in zbadljivimi, s pravljico, bajko in balado v svojem — Jutru.

Pel nam bo, ko zveni Poldne: v polnosti svoje zastrmljenosti v nedosežni ideal, v ljubezni do slovenstva, v preroškem videnju sončnejših dni — po Sonetnem vencu.

(Dalje na 4. strani)

SLOVENSKA KULTURNA AKCIJA

Gledališki odsek

Četrty kulturni večer v soboto dne
4. julija 1959 točno ob sedmih zvečer
na odru kolegija Frančiškanskih misijonark Marijinih
Arroyo 909, Capital

P O E T M E D N A M I

Gledališki nastop
ob 110. obletnici smrti pesnika Franceta Prešerna
Uvodna beseda Ruda Jurčec

Igrali bodo

Marica Majer Debevčeva, Pavči Maček Eiletzeva, Marija
Kutnar Jeločnikova, Nataša Zajc Smersujeva, Nikolaj
Jeločnik, Maks Nose in Jože Rus

Priredba in režija: Nikolaj Jeločnik
Scena: arh. Marijan Eiletz

VSTOPNINA \$ 10.—

"...Naša kritika Prešerna še ni po vrednosti cenila, ljudstvo ga je pa uže davno. Bili so celo časi, ko se je nekako pisano gledalo nanj, in pred njim so na prvih stolah sedeli drugi, ki niso vredni, da bi odvezali jermenje njegovih čevljev. Tudi to je minulo in Prešeren je ostal. Čas je v tacih rečeh najboljši sodnik, in prav je rekel Hippel, da za svojega života nihče ni velik... Prešeren je živel v taki dobi, ko ni mogel ríkogar posnemati. Vodnik mu je bil premalo, in tudi je hodil po čisto družih potih. Ni se mogel pridružiti mu, daravno se mu je očitalo, kakor sam pravi v sedmi gazeli: "Kaj za Vodnikom ne hodi?" Kar je pisal, moral je zajemati v sebi, v ljudstvu in v klasičnih družih narodov. Njegov jezik je blagoglasen, vreden, da se uči, ker je v resnici slovenski, daravno tudi on še ni pisal čisteje, kakor je mogel. Od njegovega časa do zdaj, se je mnogo spremenilo v našem pisanji; mnogo se drugače sodi, kakor se je tačas, in zanamci gotovo bodo marsikaj ometali, kar trdimo mi... Sploh pa se mora opomniti, da Prešeren, akoravno je pilil in gladil verze, vendar ni toliko likal jih, kakor se lahko po pravici očita nektarim, ki dotle guližo kožo svojim pesmim, da so nazadnje podobne zlizanemu grišu..."

LEVSTIK,

Zbrano delo, V. str. 68.

Peti kulturni večer

v petek 27. junija. 1959 ob 19.30

v dvorani Slovenske hiše,

Ramón Falcón 4158

Literarni odsek

KAJ JE IN KAKŠNA JE
SLOVENSČINA

(S posebnim ozirom na pravorečje
in pravopis)

1. Nazori o slovensčini
2. Razvojne kadence
3. Lingvistične značilnosti in njih pravorečnimi in pravopisnimi odsevi.

Predava prof. Al. Geržinič.

Tiska se:

DANTE

BOŽANSKA KOMEDIJA

PEKEL

Prevedel Tine Debeljak

naši večeri

Tretji kulturni večer je bil v petek 19. junija v dvorani Slovenske hiše. Spored večera je bil: *Izza kulis Slovenske kulturne akcije*. Večer je začel g. Zorko Simčič, ki je pozdravil udeležence. Razložil je potek in povedal, da je g. Gorazd napravil nekaj ilustracij, ki naj bi v obliki karikature ponazorile, kar je bilo za in — pred kulisami.

Vodje odsekov so podali pregled delovanja, a zlasti so razlagali resne, tragične in tudi — zabavne okoliščine, ki so delo spremljale. Govoril je tudi blagajnik in eden od urednikov "Meddobja".

Poročila so bila sprejeta z vnetim in prisrčnim odobravanjem; v debati pa so dodali še dodatna pojasnila.

Bil je lep večer, tako po udeležbi kot tudi po obsežnosti misli in predlogov.

odmevi

Slovenska država (maj 1959) objavlja uvodnik ob petletnici Slovenske kulturne akcije. Napisal ga je prof. Pavle Verbič. Članek zaključuje:

"V zamejstvu ustvarja slovenski kulturnik sicer svobodno, toda pri svojem delu mora premagovati tisoč ovir in prestajati tisoče žrtev. Vendar ne klone. Trdno povezan s slovenskim izročilom, odprt za ves resnični napredek svobodnega sveta, skuša polagati svoj delež v slovensko kulturno zakladnico. Tudi tu se že uveljavlja nova generacija, ki se je izšolala na tujih univerzah, kateri slovensko izročilo že ni več trdni sestavni del njenega duhovnega sveta, ki se je močno vrasla v tuji svet. Velika škoda bi bila, če ne bi znali vključiti te generacije v slovenski duhovni svet in ga obogatiti z njenimi spoznanji. To pa bo mogoče samo tedaj, če bodo delovale med nami v zamejstvu močne kulturne ustanove, ki bodo zajele njih delavnost.— Vse to delo izobražencev bo pa doseglo svoj polni uspeh le tedaj, če bo našlo med narodom moralno in tvorno podporo. Zrel narod ceni in spoštuje svoje kulturne delavce, ponosen je na svoje kulturne ustanove in noče zaostajati za drugimi narodi. Zato se tudi mi veselimo pete obletnice Slovenske kulturne akcije. Ko ji čestitamo k njenemu uspešnemu delu, ji želimo, da bi močno živela do onega dne, ko se bo moglo njeno delo združiti z vsem, kar so pravi in zdravega ustvarili doma, v novi vzpon svobodne slovenske kulture."

kronika

— Doma govore, da Gradnikov prevod Dan-tejevega "Pekla" ne bo izšel. Vendar pa utemeljujejo, zakaj ne bo izšel, različno. Medtem pa založniško glasilo "Knjiga" še naprej napoveduje izid in v aprilski številki piše: "V Božanski komediji torej ne maramo iskati ne bogoslovja, ne filozofije, ne morale; božanska je, a ne zavoljo tega, prej kljub temu. Pesnik je sredi suhoparnosti tistih dni ohranil vso svežino svoje fantazije..." Ali pa mogoče pesnik Gradnik ni hotel pristati na takšno tolmačenje

obrazi in obzorje

VLADIMIR TRUHLAR — PESNIK

"NOVE ZEMLJE"

(Vinko Beličič, Trst)

Ko sem v mrzlj januarski zimi dobil iz Buenos Airesa Truhlarjevo pesniško zbirko "Novo zemljo", se mi je v duši namah prebudila vrsta dragih spominov. Prebral sem dvajsetorico pesmi od prve do zadnje in vzkljknil: Kak mir, kaka zrelost! In pričel sem razmišljati, kako je Karel Vladimir Truhlar prišel do "Nove zemlje".

Spomin me je povedel več kot četrstoletja daleč v minulo. Neko poletje smo novomeški dijaki po naključju postavili šotore na drugi strani potoka, ko so se na eni že prej utaborili dijaki z ljubljanske klasične gimnazije. Bilo je v dolini Kolpe, globoko gori med hribi in gozdovi: moje prvo taborjenje — in mogoče tudi zaradi tega nepozabno. Oboji smo imeli vsak večer lasten taborni ogenj. Za neki večer so nas Ljubljanci povabili v goste. (Njih vodja — laik in naš — duhovnik sta že zdavnaj pod rušo.) Prišli smo. Tisti večer sem prvič slišal pesem "Nebo žari". Najlepša glasova v zboru sta bila zame Ladko Truhlar (tenor) in Vinko Vipotnik (bas). Onadva sta nazadnje tudi recitala vsak svoje pesmi. Novomeščani se niso dalj potolči in so jima zoperstavili mene. Tako smo se trojica seznanili tisti večer — in tako še danes, po četrstoletju, služimo vsak svojemu poklicu: eden v Ljubljani, eden v Trstu, eden v Rimu.

(Po tistem taborjenju se je med Truhlarjem, ki je bil osmošolec, in mano sedmošolcem začelo dopisovanje. Med Ljubljano in Novim mestom so se izmenjavala pisma. Danes bi najbrž o badva veliko dala, da nana je moč tista mladostna pisma še enkrat brati in si gledati v dušo in srce dvajsetih let. Truhlarjeve pesmi, je objavljala celjska "Mladika". Bral sem jih z veliko pobožnostjo. Še danes, ko prelistujem tiste letnike, mi je drago naše nekdanje mladostno drhtenje, tisto lepo prepajanje impresionizma z ekspresionizmom, kakor ga na primer izraža Truhlarjeva "Moja jesen":

Kadar se skloni večer nad blesteče tolmune,
zapre nekdo v meni sinje oči in vzame harfo v bele roké,
ko galebi po morju prsti mu gredo čez plahe strune
in jaz vztrepetam in položim tiho dlan na srce.

V pesmi "Večer" je Truhlar govoril o rdečih ranah, krvi, škrlatnih kapljah, Golgoti, krvavem obrazu: čutu za pokrajino, za barve je znal ubrano pridružiti osebni odnos, osebno prizadetost. Počasi se je začelo oglašati religiozno čustvo; ob iskanju poti do cilja se je rodila osebnoizpovedna religiozna pesem. In brali smo takele verze:

Čez vrte v meni stopa On. Opojni vonji vztrepetajo,
nad belo cvetje pesem dahne od nekod,
pod sinjim svodom rosne kaplje lesketajo,
jaz samo tiho šepetam: Gospod, Gospod!

Truhlar, ki se je najprej pojavljal v "Mentorju" in "Žaru" kot Iztok, je tedaj utihnil. Prišla je matura, in potem je stopil v bogoslovje. Že čisto nov svet napoveduje ciklus treh sonetov "Labod poje" v "Domu in svetu" 1934; pesnik je stopil v družbo "čuvvarjev neranljivih pokrajin". Poezijo je zamenjal poglobljeni študij filozofije. Kot učenec Aleša Ušeničnika je Truhlar kmalu prišel v rimski Germanik in se je čez leta vrnil v Ljubljano kot mlad doktor. Postal je spiritual v ljubljanskem bogoslovju. Spomladi 1945 je tudi on odšel iz domovine. Stopil je v jezuitski red in se začel pripravljati za akademsko kariero. Zdaj je že več let profesor za asketiko in mistiko na Gregorjanski univerzi v Rimu, ki jo vodijo jezuiti. Eden najmlajših profesorjev je — na

pesnitve, ki bi ne bila nič drugega ko — fantazija...

sredi med 40. in 50. letom življenja — a z vrsto razprav v raznih tujih jezikih, največ v latinščini, si je ustvaril ime, ki je v čast njemu in nam.

Zgodilo pa se je, da je Truhlar ob vsem nenehnem študiju in poglabljanju v znanost ostal človek srca in svečenik umetniške lepote. Asketika in mistika ga ne le nista odtrgali od zemlje, marveč sta mu celo odprli dušo za novo gledanje vidnega in nevidnega božjega stvarstva. Opazoval je, razmišljal in čustvoval. Iz tega novega, poduhovljenega razmerja do sveta in življenja se je rodila pesniška zbirka "Nova zemlja".

Potem ko sem s Truhlarjem le ob redkih priložnostih lahko govoril in ko sem v "Meddobju" prebral njegova dva eseja iz živega življenja, sem odprl "Novo zemljo". O zbirki je Rafko Vodeb zapisal, da je stvaritev duhovnika, jezuita, profesorja in pesnika. Zares: prečudno so se vsi ti elementi spojili v Truhlarju. Dal nam je zbirko, ki je pretehtana do podrobnosti, bogata podob, spoznanj in mirnosti: sad filozofije svetega Tomaža Akvinca. Pri Truhlarju ni nemira niti neurejenega hrepenenja: vse mu je statična lepota in smotnost, občutje sreče, varnosti in gotovosti.

Pesmi v zbirki so proste ritma in rim, verzi so kratki: oblika je v vsakem pogledu moderna. Vidi se, da Truhlar dobro pozna sodobno liriko. Predmet njegove poezije je človek in njegovo razmerje do sveta okoli njega. Ali so to molitve? So meditacije? Za vsem je nekje nevidni Bog kot središče čarobnega kroga: vse izvira iz njega in vse je obrnjeno vanj.

Mene so zlasti pritegnile barvne metafore. Med njimi srečamo takele: sive, žganordeče ploskve brega; rdečerjavji žamet perunik; pojoča sila svetlozelenih vihr; Tvoja in moja ljubezen se zlatordeče prelivata druga v drugo; belorumeni zven velike noči; rahlordeča prozornost; široki škrlatnordeči senčnik na kamniti verandi; kalnozeleni proga pinij; medlo srebro sijočega ribnika; kobaltnosinji dnevi; šumeča svetloba pod ognjenožolto težko oblo sonca; težki, motni karmin; zlahtnosiva telesa pastiričk; barvan, prosujen počitek mavrice; bela svetlina... klenih zmag; zelena slast sožitja. Ekspresionistična barvna metaforika je najizrazitejša v pesmi "Zelena noč".

Truhlar ne pozna in ne čuti pregraj niti med sabo in Bogom niti med sabo in svetom. V njem se srečujeta lepota Stvarnika in lepota stvarstva. Nekje citira Akvinca: "Vse, kar je, je v Bogu življenje". Poduhovljeno lepoto stvarstva najneposredneje razkriva pesem "Kristus sredi svitanja", ki je med najlepšimi v knjigi.

Najsi pa je v Truhlarjevih pesmih še toliko narave, predstavlja "Nova zemlja" izrazito moderno religiozno liriko. Sveto pismo in krščanska filozofija sta nje poglavitna vira. Toda preoblikoval ju je in jima dal pečat svoje osebnosti pesnik sam. "Nova zemlja" je knjiga katoliške lirike. Dva sta v naši literaturi poskusila ustvariti tako poezijo: Silvij Sardenko in Anton Vodnik. Truhlar je šel veliko globlje in se je v izrazu brez primere bolj omejeval. Njegova beseda je pomensko točna in pesniško izbrana. Čeprav bo doumel vso lepoto le bralec, ki sam spada v isti miselno-čustveni krog, se bo tudi drugim razkrila nje cena, ki je v prepričljivi doživetosti vsega izpovedanega. Mistika nam ni več tako tuja, brž ko preberemo pesem "Jezus po vstajenju".

Knjiga tako zlahkne religiozne lirike, kot je Truhlarjeva "Nova zemlja", je danes, ko si svet v svoji brezcilnosti zatiska oči pred jutrišnjim dnem, še posebno dragocena. Njena velika ljubezen do stvarstva, njen sladki mir v Bogu, njena vdanost, njene sklenjene roke, zamaknjene oči in nasmeh na ustnah: vse to se skrivnostno združuje v besedo lepote in tolažbe.

(Predavanje, ki ga je prenašal Radio Trst 16. V. 1959.)

— "Anketa v Palermu" je naslov knjigi, ki jo je napisal 34 letni Tržačan Danilo Dolci in je že prevedena v angleščino in nemščino kat eden najbolj pretresljivih klincev vesti zapadne družbe. Dolci je študiral arhitekturo, z l. 1952 pa se je predal večji nalogi: živel je v Siciliji, najprej v Trapatto, nato pa v Partinico z brezposelnimi kot "brat med brati", prenašal njihovo bedo in se boril za izboljšanje položaja s stvarnimi sredstvi, s poukom in raziskavanjem družbenih pomanjkljivosti. Prišel je pred sodišče in bil obsojen na 9 mesecev zapora, dasi so na njegovi strani stali pisatelji kot Ignazio Silone, Carlo Levi, Elio Vittorini in Alberto Moravia. "Sicilski Gandhi" je jasno opozoril na strašne razmere z gladovno stavko in dosegel glasne odmeve s predavanji v Ženevi, Parizu, Londonu, Oslu. — V knjigi "Anketa v Palermu" je zbral osebna poročila 20 brezposelnih; razčlenjuje s statistično psihološko metodo odgovore 500 ljudi na zastavljena jim vprašanja. Tako je podal podobo sicilskega "pekla revščine". Brezobzirno prikazana dejstva porazijo bralca — nekateri se pohujšujejo nad pisateljem, drugi iščejo pohujšanja v svoji sebični lagodnosti in v mrzloti zapadne "krščanske" civilizaciji. Brez vsake tančice stopajo pred nam zločinstva, nizkotnosti, pobalinstvo, spolno izžijevanje, perverznost, prostitucija; podkupovanje, uradna birokracija; beda, lakota, izkoriščanje. Kako ne bi take razmere sredi Evrope udarile v človeka, ki si pred resničnostjo ne zatiska oči in ga vznemirja revščina v Prednji Aziji in Indiji. Razumljivo je, da so nekateri Dolcija osumili komunizma in kom. rovarjenja, a ta se ima za realista in kristjana, se ne boji tega očitka in ne očitka pornografije. V epilogu nemške izdaje ga Walter Dirks kratko označi takole: "Dolci ni utemeljitelj nove vere in ni svetnik, pač pa je dober človek in v našem zmedenem času jasna glava, ki resno jemlje svoje krščanstvo."

— Najlepši molitvenik, ki ga imamo danes Slovenci, je pravkar izšla četrta velika izdaja tistega, ki je l. 1938 prvič izšel v Ljubljani in mu je bil naslov "Kristus, kralj". Isti avtor, srednješolski katehet dr. Ivan Vrečar, je zdaj oskrbel v Trstu novo izdajo in dal molitveniku bolj ljudski naslov "Mašna knjiga". V zelo prikupni obliki in biblijskem papirju tiskan obsega molitvenik 1264 strani. V tem prvem delu so molitve, sve nedeljske, prazniške in druge važnejše maše v cerkvenem letu, zakramenti in pobožnosti. Prvemu delu je dodanih na 166 straneh 135 pesmi; med njimi so mnoge z notami. Pred sabo imamo torej molitvenik, mašno knjigo in pesmarico. Številne in pristrčne so vinjete in pa podobe nad glavji, katere je narisal umet. slikar Milko Bambič. Natisnila je molitvenik tiskarna "Graphis" v Trstu. Tako avtor za skrbno in posodobljeno delo kakor tudi tiskarna za izredno čeden tisk zaslužita vse priznanje. "Verske potrebe novega katoliškega človeka in nove euharistične Kristusove mladine so rodile ta molitvenik", pravi v uvodu dr. Vrečar. Zares: kdor bo želel poglobiti svoje liturgično življenje, bo našel v "Mašni knjigi" dragocen pripomoček

(Nadaljevanje in konec s 1. strani)

Pel nam bo slednjič v Večeru — v grenkosti Sonetov nesreče, v spokojju umirjenja, ki vse odpusti in vse sprejme in oznanja most z minljivega v večno — Memento mori...

In zapel nam bo ob sklepu v najvišjem vzponu, ptič Feniks, leteč iz ognja v glorio nesmrtnosti — z Uvodom v "Krst" in z vekovito "Zdravljico", poslanico človeka blage volje nam in "vsem naródom, ki hrepené dočakat' dan..."

Poet med nami. Med nami je, z nami živi, v sebi ga nosimo, iz njegovo besedo govorimo, novemu rodu ga dajemo, da tudi v njem živi in ne ugasne. Namen in osnovna misel našega večera.

Poet med nami — z odra, ki naj je vzvišena posoda najčistejše in najzlahotnejše besede.

Poet med nami — v dejanju in v igri po njegovi lastni besedi, "ki vtopi — vse skrbi, — v potrjih prsih up budi..."

nj.

doma in po svetu

— Glasbena Matica v Trstu je proslavila svojo petdesetletnico. Najprej je bila veja ljubljanske, pozneje pa se je osamosvojila in je vzgojila lepo število slovenskih glasbenikov v Slovenskem Primorju.

— Novi ljubljanski dnevnik "Delo" (poslej je edini, dasi so pred letom 1945 izhajali v Ljubljani štirje dnevnik!) po mnenju bralcev ni nič boljši, kot pa je bila popreje Ljudska pravica. Zlasti se je poslabšala kulturna rubrika, da se ljudje vprašujejo, zakaj...

— Slovenska Matica v Ljubljani je sklenila izdajati izvirna slovenska dela. Tako bodo izšle novele tržaškega pisatelja Borisa Pahorja. Prav tako je sprejela v svoj knjižni program novi roman pisatelja Alojzija Rebule. Druge ljubljanske založbe so vse pod neposredno državno kontrolo in so se odločile izdajati predvsem prevode in spise politične vsebine.

— Tržaški režiser Jože Babič je začel s filmanjem novega slovenskega filma "Tri četrtine sonca". Film bo izšel pri podjetju "Triglav film" v Ljubljani. Posamezne prizore že posnemajo v okolici Ljubljane in Gorice. Besedilo je napisal slovaški pisatelj Leopold Lahola, čigar prvo dramsko delo je Babič uprizoril na tržaškem odru.

— Knjižna založba Obzorja v Mariboru je objavila svoj knjižni program za 1959. Izšle bodo naslednje knjige: Slavko Jug, Dobro sonce (pesniška zbirka); France Onič, Luči na obali (pesniška zbirka); Branko Rudolf, Žvegla pote-

puhova; Katul, Pesmi (iz latinščine prepesnil Jože Šmit). Od izvirnih del v prozi napoveduje: Anton Ingolič, Vidim te, Veronika (zbirka novel in črtic); Dane Debič, Steklen metulj (zgodba partizana Borisa Smerkolja). Založba pa bo izdala še šest prevodov. Tone Potokar je prevedel roman Branimira Čošiča, Pokošeno polje. (V napovedi pravi prevajalec o Čošičevem delu, da Pokošeno polje živo izpričuje, da umetnikovega poslanstva ni moči ločiti od človekove vesti.) Jože Fistrovič je prevedel roman angleškega pisatelja D. H. Lawrence-a, Zaljubljene žene. Janez Gradišnik je iz nemščine prevedel delo Hansa Kadesa, Lažni zdravnik. Zgodovinski ep o drugi svetovni vojni "Stalingrad" (avtor Theodor Plivier) je poslovenil Ludvik Mrzel. Viktor Smolej je prevedel Jarmile Glazarove roman "Advent". Gema Hafner pa je pripravila prevod Zsolta Harsanyija "Madžarske rapsodije".

— Cene knjigam so se v domovini silno zvišale. Novi roman Mire Miheličeve "April", ki obsega 396 strani, stane 1300 dinarjev (nad dva dolarja) in novi roman Borisa Pahorja "Onkraj pekla so ljudje" (500 strani) stane 1500 dinarjev.

— Prva obletnica smrti pesnice Lily Novy je bila marca 1959. Državna založba je izdala zbirko njenih pesmi "Oboki". Pesnica sama je tik pred smrtjo imela vse gradivo pripravljeno. Uvod je napisal Josip Vidmar.

— Državna založba Slovenije je začela izdajati knjige v žepni obliki. Obljubila si s tem, da bodo

stroški nizki in naklada visoka. Zbirki so dali ime "Školjka". Zanimivo je, da so za letos napovedali samo prevode, iz ameriške in angleške književnosti. Izbrali so tista dela, ki so bila ob izidu "bestseller-ji". Knjige bodo izhajale vsakega prvega v mesecu.

— Najmočnejša založba v Ljubljani je "Mladinska knjiga". Sedaj so v njenem okviru ustanovili novo zbirko "Levstikov hram". Napovedujejo, da bodo v tej zbirki izhajala najsoodobnejša dela domače in svetovne književnosti. Vendar pa je zanimivo, da so v zbirka prvega letnika vključili samo tuja dela: Črniševski, Kaj delati; Franz Werfel, Štirideset dni na Muza Dhagu (poslovenil Ludvik Mrzel) prva in druga knjiga, ter Liona Feuchtwangerja življenjepisni roman "Goya".

— Pri založbi "Lipa" v Kopru je izšel prevod drugega romana Francoise Sagan: Tisti njen nasme. Prvi roman Dobro jutro, draga žalost, je izšel že lani. Založba navaja, da se knjiga dobro prodaja; vendar pa kritiki pisateljico odklanjajo.

— Nemška založba Wastermann je izdala leksikon umetnostne zgodovine in umetnosti sploh. Knjiga nosi naslov "Das grosse Buch der Kunst". V dosedanjih zvezkih je obdelanih nad 5000 gesel.

— Akademik Viktor Korošec je v Ljubljani izdal knjigo Heitika. Ta prispevek k razvoju hetitskega prava je izšel v okviru Razprav, ki jih izdaja Slovenska akademija znanosti in umetnosti.

GLAS smo do sedaj pošiljali brezplačno. Marsikdo se je tako spoznal z našim delom in postal naročnik knjižne zbirke, ali pa je nakazal za tiskovni sklad GLASA. Stroški v tiskarni silno naraščajo in povečali so se za poštnino. Zato smo prisiljeni, da opozorimo vse, ki GLAS prejemajo, da bomo list brezplačno lahko naprej pošiljali samo članom in naročnikom, vsem drugim pa tedaj, če bodo nakazali naročnino za GLAS posebej.
